

På Vittsjö Vingård spilles der musik for vinstokkene. Bladene bliver kraftigere og større via musikken mener vinbonden. Foto: Ninette Birck

Tv.: De svenske skove er fulde af svampe fra midt på sommeren og godt ind i efteråret. Foto: Ninette Birck

Midten: Bosjöklosterets mere end tusind år gamle kan krammes, ligesom stedets græs gerne må betrædes. Foto: Ninette Birck

Th.: Hovdala Treehouse, hævet fem meter over jorden byder på udsøgte rammer og retter. Foto: Ninette Birck

► hvis man kommer sydfra. Nu er der kun én tilbage. Den driver Amanda Roe.

»Vil du se vores vingård?« spørger hun som noget af det første, da jeg tjekker ind ved frokosttid.

Amanda Roe er hjertelig. Selvom jeg ofte har været i Sydsverige, er det endnu ikke lykkedes mig at komme til at lære nogen at kende. Selvfølgelig kan det skyldes, at jeg ofte sover i shelter eller besøger andre danskere med sommerhus. Svenskere kan godt virke tilbageholdende eller generte.

Amanda Roes køkkens mad er ærlig og velsmagende. De blå og hvide aspargeskartofler er fra vingården. Den stegte squash ligeså. Og så ligger der noget på tallerkenen, jeg ikke kan artsbestemme. Jeg spørger. Hun har kogt sine radiser og derefter vendt dem i smør, forklarer hun. Det hele passer perfekt til den møre oksemørbrad og lækre sovs.

På den sydsvenske vingård spiller de musik for vinstokkene. Bladene bliver kraftigere og større af det, forklarer Michael Roe, Amandas mand. Han er oprindeligt fra USA.

»Vi du overnatte her på vingården og spise aftensmad med os? Vi skal have *finger food*, champagne og rødvin,« siger Michael Roe.

Det vil jeg gerne.

»Skal jeg vise dig mit Karl Johan-spot?«

Jeg giver ham et af de røde Ingrid Marie-æbler, jeg har medbragt fra egen have, og siger ja tak

igen. Det føles rart med lidt medbragte gaver og at kunne sige tak for gæstfrihed.

»Vil du have svampene i vores tørremaskine, når du kommer tilbage?«

Et hus i træerne

I Naturområdet Hovdala møder jeg med kort tids interval to selvstændige entusiaster.

Marianne Larsson og Lars Toresson har det til fælles, at de er vilde med Hovdala og gerne vil dele stedet med andre. Og så har de begge lagt deres karrierer fuldstændig om.

Lars Toresson har for nylig overtaget driften af Hovdala Treehouse, et arkitektonisk eksperiment og Nordens største helårshus bygget i træer. Hans drøm er at få det til at blive et sted, folk vender tilbage til. Enten fordi de holder en event eller besøger restauranten og opdager, hvor vildt det er at være hævet over jorden og nyde udsigten over søen. Det er hans første forsøg som selvstændig efter en karriere i hotelbranchen.

Træhuset har en vild udsigt over Finasjön. Det er bygget fem meter oppe i træerne og er en arkitektonisk bedrift. I hvert fald ifølge Hässleholm Kommune, som fik idéen og berømmelsen, da det blev bygget. Men ingen havde tænkt over, hvad der skulle foregå i de udsøgte lokaler. Alle initiativer måtte lægges i graven efter én sæson. Nu er der lagt energi i hele den indvendige indretning og helhedsoplevelsen.

Marianne Larsson er sikker på, at studier taler

sandt, når de siger, at skoven kan hele mennesker og tager folk med ud for at "skovbade" dem.

Hun gik ned med flaget i et job, hvor hun bl.a. arbejdede med Skåneleden. Det blev vejen til at organisere skovbad, som hun nu lever af. Man bader ikke. Ordet bruges til at beskrive en sansoplevelse.

»Lægger du også mærke til edderkoppernes tråde, når de rammer dit ansigt?« spørger jeg.

Marianne Larsson har guidet mig de sidste 10 minutter til at stå stille i skoven og skifte fokus mellem mine sanser. Hvad hører jeg, hvad ser jeg, hvad lugter jeg, hvad mærker jeg? Nu er vi begyndt at gå igen. Langsomt. Det er vildt, så stille skoven er, når man ikke selv laver andre lyde end vejrtrækning og en knasen fra den gule-rod, jeg spiste, da jeg steg ud af bilen.

Jeg kan bedst beskrive skovbadning som en slags meditation i bevægelse. Det stammer fra Japan og lader til at være blevet vældigt populært i Sverige. Forløbene er forskellige, alt efter hvem der er vært. Marianne Larssons forløb indeholder typisk de guidede instruktioner, en alenestund f.eks i en hængekøje med tæppe og en snak og det klassiske *fika* (kaffe/te og kage) omkring et lejrbrål.

Det er en øjenåbner at blive mindet om, at skoven er leveringsdygtig i andre former for oplevelser, end når man kommer bragende igennem enten gående, løbende eller på cykel, som jeg selv har for vane. ■